

бѣха въ нашата земя скъпи гости; кой българинъ не помни великия русинъ графъ Николай Павловичъ Игнатиевъ, участието на когото въ начертанието на България въ С.-Стефано символизира народния ни идеалъ — цѣлокупността на българския народъ, навѣки въ единение съ света Русия; кой българинъ не си спомнува съ благоговѣние прѣдъ великитѣ подвизи за воинствения и талантливия генералъ Алексей Николаевичъ Куропаткинъ; за славния Михаилъ Ивановичъ Драгомировъ, за паметния пръвъ учител на българското воинство Николай Григорьевичъ Столѣтовъ, и много други еднакво скъпи и мили за паметта на признателния българинъ.

Народниятъ ни поетъ въ тържествения тоя часъ, въ унисонъ съ всенародната радостъ, привѣтствуваше скъпитѣ гости съ слѣдующитѣ звучни слова:

ДОБРЪ ДОШЛИ!

Добрѣ дошли! Отъ радостъ чиста, сѣйна,
Коя отъ сичкитѣ гърди — безкрайна —
Издига се до свѣтлий небосводъ,
Треперятъ сладко тия думи прости,
Съ кои, о скъпи, вѣжделени гости,
Ви днесъ посрѣща българския народъ.

Добрѣ дошли! Ний помнимъ, гости мили:
Дойдохте тука, млади, съ жежки сили,
На подвигъ, кой прѣзъ всички вѣкове
Ще грѣе, по величье ненадминатъ,
И съ лаври се вѣнчахте, шо не гинатъ,
Въвъ люти, великански боеве.

Ний помнимъ, любовъ беззавѣгна, света
Къмъ братски край пламтеше вамъ въ сърцата,
И тамъ разгаряше тя храбростта,